

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Του HUGH CONWAY

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

'Η καρδιά μου σκίρτησε από χαρά γιατί μου φάνηκε ότι τα θαυμάσια μάτια της εξέφραζαν τη στοργική θλίψη ενός αποχαιρευτισμού. 'Ισως αυτό να ήταν παιχνίδι της φαντασίας μου, μα εγώ έχρατσα μέσα μου σά θησαυρό την ανάμνηση του βλέμματος αυτού της Παυλίνας.

Και τώρα δρόμο για την 'Ιταλία προς αναζήτησιν του δόκτορος Τσένερι.

Το ταξίδι μου ως την Γενεύη ήταν πολύ βιαστικό. Χωρίς να χάνω ούτε στιγμή, πήγα ζητώντας πληροφορίες για το δόκτορα Τσένερι. Μά κανείς δεν είχε άκουσει ποτέ αυτό το όνομα. Πήγα και είδα όλους τους γιατρούς της πόλεως, μα όλοι μου απάντησαν ότι δεν ήλπιζαν στην 'Ελβετία συναδέλφους τους με το όνομα Τσένερι.

Το τελευταίο καταφύγιό μου ήταν το Τουρίνο, για το οποίο ενομάστηκα να φύγω.

Την παραμονή της αναχωρήσεώς μου από τη Γενεύη καθώς περπατούσα, με το θάνατο μέσα στην ψυχή μου, είδα κάποιον που έρχόταν από το άλλο μέρος του δρόμου.

'Η φυσιογνωμία του δεν μου ήταν άγνωστη. Τον έπλησασα γιά να τον ιδώ καλύτερα. Φορούσε κοστούμι 'Αγγλου τουρίστ' μά, παρ' όλη την αλλαγή του κοστούμιου, τον γνώρισα πολύ καλά μόλις τον εξύψωσα. 'Ηταν ο αυθάδης εκείνος με τον οποίον ο φίλος μου ο Κένυον είχε λογομαχήσει μήρος στην έκκλησία του 'Αγίου 'Ιωάννου, εκείνος που είχε πάρει τόσο άσχημα το θαυμασμό μας για την όμορφη της Παυλίνας, ο ίδιος τόν όποιον είδαμε κατόπι να πέρνει απ' το μπράτσο τον Τσένερι και να φεύγει.

Τι εύτυχης σύμπτωσης! Θά μάθαινα επιτέλους απ' αυτόν που κρυβόταν ο γιατρός. Τον έχαιρετσα, παρακαλώντας τον να διαθέσει λίγα λεπτά γιά να του μιλήσω.

Του μίλησα άγγλικά. Αυτός μου έφερε ένα γρήγορο και διαπεραστικό βλέμμα και έπειτα μου απάντησε άγγλικά ότι ευχαρίστως τίθεται στη διάθεσή μου.

— Ζητώ τη διεύθυνση κάποιου κυρίου, του είπα με τόν πιο φυσικό τόνο, και φαντάστηκα ότι θα μπορούσατε σεις να με βοηθήσετε.

— Άλλοίμονο, κύριε! μου απάντησε, είμαι κι' εγώ 'Αγγλος σάν και σάς και ελάχιστους ξέρω εδώ πέρα.

— Πρόκειται περί ενός γιατρού όνομαζόμενου Τσένερι.

Καθώς άκουσε αυτό το όνομα ανασκίρτησε, μα άμέσως συνήλθε.

— Λυπούμαι πολύ, μου είπε, που δε μπορώ να σάς εξυπηρετήσω.

— Έντουτοις, του απάντησα τότε 'Ιταλικά, σάς είδα κάποτε μαζί με το δόκτορα.

'Ο άγνωστος σούφρωσε τὰ μοῦτρα του και μου είτε κάπως θυμωμένα:

— Δεν ξέρω κανέναν με αυτό το όνομα. Χαιρετε, κύριε!

'Εβαλε το καπέλλο του και ξεκίνησε βιαστικός, μα εγώ έτρεξα και τον έπρόλανα, λέγοντάς του:

— Σας παρακαλώ πολύ, κύριε, πείτε μου πού μπορώ να τον συναντήσω. Δεν κερδίζετε τίποτε με το να λέτε ότι δεν τον ξέρετε.

— Είπατε, μα το Θεό, ένοχλητικός, κύριε... Τι σάς κάνει να πιστεύετε ότι τον ξέρω...

— Σας είδα να πηγαίνετε πιασμένοι από το μπράτσο...

— Εύχαρηστηθήτε να μου πητε που συνέβη αυτό;

— Στο Τουρίνο την περασμένη άνοιξη, μπρος στην έκκλησία του 'Αγίου 'Ιωάννου.

'Ο άγνωστος με κύτταξε τότε προσεχτικά:

— Ναί, είπα, θυμολμαι τώρα τη φυσιογνωμία σας. Είπατε ο ένας από τους δυο νέους που πρόσβαλαν μία γυναίκα.

— Δεν ήλπιζε, του απάντησα, μέσ' στο έπεισόδιο που μου υπενθυμίζετε καμιά πρόθεση προσβολής;

— Δεν ήλπιζε καμιά πρόθεση προσβολής; 'Εγώ έστράωσα κάποτε έναν άνθρωπο γιά μία αυθάδεια πολύ μικρότερη απ' αυτές που έκανε ο φίλος σας προς έμένα.

— Δεν πρόκειται γιά το φίλο μου και, αν θυμάσθε, εγώ δεν άνοιξα διόλου το στόμα μου τότε. 'Εξ άλλου λίγη σημασία έχουν τώρα όλ' αυτά. 'Αν θέλω να δω το δόκτορα Τσένερι, τόν θέλω έξ αιτίας της ανηψιάς του Παυλίνας.

'Ο συνομιλητής μου, άκούγοντάς με, έξεδήλωσε την πιο ζωηρή έκπληξη.

— Τι κοινό υπάρχει μεταξύ σας και της ανηψιάς του; με ρώ-

τησε άπότομα.

— Αυτό εινε δική μου δουλειά. Πέστε μου πού μπέρω να τόν βρω;

— Πουό εινε τόνόμά σας; μ' έρώτησε σύντομα.

— Γκιλιπέρ Βώγκαν.

— Τι είπατε;

— Ένας 'Αγγλος εύγενής και τίποτε παραπάνω.

'Ο άγνωστος σκέφτηκε λίγο και κατόπι μου είπα:

— Μπορώ να σας οδηγήσω στόν Τσένερι, μα πρώτα πρέπει να μάθω τι τόν θέλετε και τι σχέση έχετε με την Παυλίνα. 'Ο δρόμος δεν εινε κατάλληλος γιά μια τέτοια κουβέντα.

Τόν οδηγήσα τότε στο ξενοδοχείο μου. 'Εκεί ο άγνωστος μου είπα:

— Πριν απ' όλα, κύριε Βώγκαν, σάς παρακαλώ ν' απαντήσετε στην έρώτησή μου: Τι σχέση έχει σ' αυτή την υπόθεση η Παυλίνα Μάρς;

— 'Η Παυλίνα εινε γυναίκα μου, του απάντησα εγώ άπλα.

'Ο συνομιλητής μου πετάχτηκε όρθιος, μα χιδαία Ιταλική βλαστήμια έξεφυγε από τα χείλη του και χλωμάσε από το θυμό του.

— Γυναίκα σας! Λέτε ψέματα, σάς λέω ότι λέτε ψέματα.

Σηκώθηκα τότε μανιασμένος σάν κι' αυτόν:

— Σας είπα ότι είμαι 'Αγγλος εύγενής. 'Η θα μου ζητήσετε άμέσως συγνώμη γιά τα λόγια σας ή σάς πετάω άμέσως έξω με τις κλωτσιές.

'Ο άγνωστος, βλέποντάς με έτσι, τόρθωσε να συζρατηθή, όχι όμως χωρίς δυσκολία.

— Είχα άδικο που σάς μιλήσα έτσι και σάς παρακαλώ να με συχαφέρετε, μου είπα. 'Ο Τσένερι ξέρεει το γάμο σας;

— Βέβαια, ήτανε παρών σ' αυτόν.

'Η μανία του ξεσπασε γιά δεύτερη φορά. «Προδοσία! Προδοσία! φώναζε Ιταλικά.

Μα αυτή τη φορά ο θυμός του στρέφονταν έναντίον του Τσένερι. 'Επειτα στράφηκε προς έμένα και με περισσότερη ήρεμια μου είπα:

— 'Αν ειν' έτσι δεν έχω παρά να σάς συχαρώ, κύριε. 'Η γυναίκα σας εινε όμοια και χωρίς άλλο άξιαγάπητη. Πρόπει να βροητε γι' αυτή μια σύντομο της άρεσκείας σας.

— Σας εύχαριστώ, του απάντησα συγκατατόμενος. 'Όρρα θα έχετε την καλωσύνη να μου δώσετε την πληροφορία που σάς έζητησα!

— 'Ο Τσένερι δεν βρίσκεται στη Γενεύη. Μά έχω λόγους να πιστεύω ότι θά γυρίσει σε μία βδομάδα.

— Θά ήθελα να τόν συναντήσω πρωτίτερα. Μπορείτε να με οδηγήσετε;...

— Όχι, μπορώ μόνο να του γνωστοποιήσω την επιθυμία σας.

'Εχαρήτση κι' έφυγε αφήνοντάς με μέσα σε μία σκληρή άβεβαιότητα.

Μία βδομάδα ολόκληρη περίμενα.

Είχα άρχισει να φοβάμαι ότι ο Τσένερι θ' άπέφυγε να με συναντήσει, όταν έλαβα ένα γράμμα, που έγραφε τά έξης:

«Ζητήσατε να με συναντήσετε. 'Ενα άμάξι θαρρή στο ξενοδοχείο σας στις έντεκα να σάς πάρω. Μ. Τ.»

Πράγματι, στις έντεκα ήρθε ένα άμάξι στο ξενοδοχείο γιά μένα.

Μπήκα μέσα χωρίς να πω λέξη και μ' οδηγήσε σ' ένα μικρό σπίτι έξω από την πόλι. Σ' ένα δωμάτιο του πρώτου πατώματος βρήκα τόν γιατρό καθισμένο μπρος σ' ένα τραπέζι γεμάτο από έφημερίδες. Μόλις με είδε σηκώθηκε, μου έσφιξε το χέρι και μου προσφερε μία κορδέλα.

— Έμαθα, κύριε Βώγκαν, μου είπα, ότι ήρθατε στη Γενεύη γιά μένα;

— Ναί, θά επιθυμούσα να σάς άπειθύνω μερικές έρωτήσεις σχετικές με τη γυναίκα μου.

— Μεταξύ αυτών πιθανόν να εινε και μερικές στις όποτες δε θά μπορούσω να σάς απαντήσω. Θά θυμάστε βέβαια υπό ποιους όρους σας τήν έδωσα;

— Γιάτι δεν μου έκάνατε λόγο γιά τη διανοητική της κατάσταση;

— Πριν παντρευτήτε την Παυλίνα, την είχατε συναντήση πολλές φορές. 'Η κατάστασις της ήταν πάντοτε η ίδια, μα αυτό δεν σάς έμπόδιζε να την έρωτευθήτε τρολλά. Λυπούμαι πολύ γιά την άπογοήτευση που δοκιμάσατε μετά το γάμο σας.

— 'Αν μου τά είχατε πει όλα δεν θά έβλιπακα κανένα.

— Θέλετε να μάθετε γιατί δε σας το είπα. Νά: 'Η Παυλίνα ήταν μία βαρειά, εύθυνη γιά μένα, ήταν ένα μεγάλο βάρος γιάτι είμαι φτωχός.

(Άκολουθεί)

'Ο γιατρός ήταν καθισμένος μπρος σ' ένα τραπέζι.